

"אם תבין שכל הדברים משתנים, לא יהיה דבר שתנסה להיאחז בו."

לאו טסה

גיליון מס. 2730 * א' באב תשפ"ב * 29 ביולי 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

כבוד גדול אמה ליפשיץ שלנו

זכתה במדלית ארד במכביה ה - 21

אמה השתתפה במשחק טורניר נשים ברוגבי עם נבחרת ישראל.

אנחנו גאים בכך ומאחלים לה הצלחה ענקית בהמשך הדרך.

הודעה לבני 75 ומעלה

החל ב- 1.8.22 הנסיעה באוטובוס וברכבת בכל הארץ תהיה חינם.

למי שיש עדיין כסף בכרטיס הרב קו שלו, יוכל לקבל אותו בתחנת אגד בצפת. (לא בחצור).

נסיעה נעימה.

מסרה יעל שפרונג.

על דא ועל הא / מעט: תמר וולכין

• הגיל הרך, והמציאות הקשה במערכת החינוך

עדיין לא ברור אם ואיך תפתח שנת הלימודים בבתי הספר. מצד אחד המשבר במערכת החינוך, שהתחיל כבר לפני שנים רבות, והתעצם בתקופת הקורונה, הגיע סוף סוף למודעותם של מקבלי ההחלטות במדינה. לאחר שאלפי מורים, גננות ומנהלים הצביעו ברגליים, המדינה עומדת בפני שוקת שבורה.

יפה בן-דוד, אולי איננה נחמדה (האם יש מנהיג עובדים נחמד? זה נשמע כמו דבר והיפוכו) אבל היא נלחמת מלחמה נכונה. אישית, אני בעד להעלות באופן משמעותי את שכר המורים המתחילים, ובעיקר, אני בעד הרעיון של תמריץ למתמידים: מי שהחזיק מעמד שלוש שנים – יקבל מענק מיוחד. אבל אי אפשר יהיה לסיים את המאבק בלי שגם המורים הוותיקים יקבלו העלאה בשכרם. הרעיון של שכר על פי רמתו של המורה, הוא רעיון שאין לו אחיזה בשום מקום. כל המחקרים שאני הכרתי בתקופת לימודי התואר השני שלי, הוכיחו שלא ניתן לקבוע קריטריונים נכונים ומגוונים להערכה של מורים. המורים אינם פועלי ייצור שבסוף היום ניתן למדוד את כמות המוצרים שייצרו, או אפילו את כמות הפסילות בתהליך הייצור.

הדבר נכון, לא פחות, ואולי גם יותר, לגבי הגננות והעובדות בגנים ובמעונות. העבודה היא קשה ושוחקת, ההכשרה ברוב המקרים אינה קיימת, וכמובן שאין גם ליווי והדרכה תוך כדי עבודה (מדוע מובן מאליו שכל פסיכולוג או מטפל, מקבל שעות ייעוץ, והדרכה, ומטפלת בפעוטות צריכה להתמודד ללא עזרה?) התוצאות הן: נטישה של עובדות מהמערכת, גנים ופעוטונים שנסגרו ולא ייפתחו, ומצד שני – עוד ועוד מקרים של פגיעה בילדים על ידי מי שמופקד על חינוכם ועל ההגנה עליהם. לדעתי, יש להעלות את שכר המטפלות, אך גם לחייב אותן בהכשרה, ובהשתתפות בהשתלמויות עם בחינות ופרויקטים (בסיומן).

כל מי שמהלל את החינוך, ורואה בו את המקצוע החשוב ביותר. כל מי שמבין שהחינוך בגיל הרך קובע איך יתפתח הילד בעתיד, חייב לדרוש שרק המיטב יעסקו בעבודה זו, וזה עולה כסף.

קראתי בעניין את הדיווח משיבת ההנהלה בנושא החינוך, וכל מה שכתבתי עד כאן, מצאתי שם ממש. ההורים רוצים חינוך טוב לילדיהם. הם רוצים מטפלות מקצועיות, שמקבלות את הילדים בבוקר באהבה, וממשיכות את היום עם הילדים בחוויות מיטיבות ומקדמות.

אני מקווה שנתעשת, הן בקיבוץ והן במדינה, ונגיע למהפכה של ממש במערכת החינוך. זה חשוב לא פחות מצוללות.

• הקיץ הזה תלבשי לבן

כשליאת חן כתבה בווטסאפ של הקיבוץ שמבקשים שמלות כלה וחליפות חתן לקראת טו באב, שיחול בעוד שבועיים, ידעתי שאין לי מה להציע לה, אבל יש לי זיכרונות משמלת הכלולות שלי.

התחתנו כאן בקיבוץ לפני 60 שנה וחודש. הייתה זאת החופה הראשונה שהתקיימה ליד בריכת השחיה, והכיבוד שאחרי החופה היה ב"פביליון", היום בריכת השחיה של צביה.

אריה היה אז חבר קיבוץ (גרעין ה' – שמעתם עליו?) אני הייתי מורה שכירה, בדרכי למועמדות. אבל, כאמור, לא הייתי עדיין חברה, ולכן שוש בן צבי ז"ל, האחראית על מחסן הבגדים ועל המתפרה, החליטה שאין אפשרות שדוריס לברט ז"ל תתפור לי את שמלת הכלולות.

על מנת שתהיה לי שמלה, יכולתי לנסוע הביתה לירושלים, אבל לא רציתי לבטל ימי לימודים של כתתי, כתת "עופר".

מי שבאה לעזרתי הייתה פרנקי גליק, שהציעה לי את השמלה שנתפרה עבורה חמש שנים קודם לכן. את השמלה הזאת תפרה אמה של פרנקי, שהייתה מוכשרת כמו הבת וכמו הנכדה. ספרו לי שהיא עבדה בלי גזרה של בורדה, או גזרה כלשהי, פשוט הניחה את הבד על השולחן, גזרה, ותפרה שמלה יפהפייה.

את השמלה הזאת לבשתי ביום כלולותיי.

אינני יודעת מה עלה בגורלה של השמלה, אני יודעת שהחתן של בעלת השמלה, פיל גליק ז"ל, זכה לחגוג את יום הנישואין ה-60 שלו ושל פרנקי, ולפני שנתיים הלך לעולמו.

הנה, זכרה של השמלה, גורר עמו זיכרונות מתוקים ומרים כאחת.

• 1942

שנת 2022 עברה כבר את מחציתה, ואנו – חמש הנשים שמציירות בשנה זאת את יום ההולדת השמונים שלנו, ממשיכות לחגוג.

בשבוע שעבר נסענו למטולה אל ביתו של זמי רביד, לחגוג את יום ההולדת של דינה ברור.

רבים מאתנו וודאי מכירים את זמי – מוזיקאי מוכשר, פסנתרן מעולה, מורה מצליח ובעל חוש הומור. מי שמגיע לביתו נהנה מהאוסף העשיר של כלי נגינה בביתו, ובהסברים מעניינים ומלומדים על כלי הנגינה, ובעיקר על התפתחות הפסנתר (הפסנתר של מוישל'ה, כדברי זמי – הסברים אצל החוגגות). נהנינו מהרצאה מעניינת ומכמה קטעי נגינה בפסנתר, עוגב וצ'מבלו, ומשם נסענו ליהנות מעניינים גשמיים יותר: ארוחת צהריים במסעדה הודית טאלי במתחם "חרמונית". אני, שמעולם לא הייתי בהודו, הרגשתי שהארוחה הזאת היא הכי קרובה לאוכל שנהגתי לאכול במסעדה הודית נפלאה בלונדון לפני 40 שנה.

כמו שהיו פעם כותבים בחיבורים בבית הספר, על הטיול השנתי: עייפים אך מרוצים חזרנו הביתה.

שבת שלום וחודש (אב) טוב

תמר וולפין

אירוע בר/בת המצווה הקהילתי

לאחר שסיימנו את חגיגות חג המשק, ציפיתי להודעות על החגיגה הכיתתית של בר המצווה- עליה לתורה של בנים ובנות הרוצים בכך- בהנחיה הנהדרת של הרב (הקונסרבטיבי) אלישע וולפין; הופעה של בני הכיתה (ועוזריהם מכיתות סמוכות, ולפעמים גם הוריהם); זרם מביאי מטעמים למשפחות החוגגות (זכרון מתוק מן העבר).

שום הודעה לא התפרסמה. התחלתי לשאול ואמרו לי שהעליה לתורה כבר התקיימה לפני יותר מחודש, ושהילדים והוריהם החליטו לא להכין הופעה.

מאד התאכזבתי. בעיני חגיגת בר המצווה המשותפת היתה אחד מאירועי השנה החשובים והמהנים של הקבוץ. בעבר הרחוק היתה גם ארוחה משותפת של כל הקבוץ, אבל אני מוכנה לוותר על זה, לאור המציאות של ההפרטה שעברנו.

אבל למה לוותר על יתר המרכיבים? לילדים זאת היתה הזדמנות של עשייה משותפת שמקרבת ביניהם. זה גם היה אפיק פעילות של התחלת הקיץ- במקום להשתעמם כבר בתחילת החופשה. ולקבוץ זאת היתה הזדמנות להכיר את המשפחות ולהשתתף בשמחתם. בדרך כלל ההופעה היתה גם מושקעת וגורמת הנאה לכולם. לא חסרים כוחות בימתיים בחברתנו שיכולים להירתם למשימה ולהרים הופעה טובה.

אני מאד ממליצה להורי ילדי בר המצווה של השנים הבאות לחדש את המסורת הנפלאה הזאת- לטובת כל הקהילה.

שרה דבולט

הכותרת: פיסת גן העדן הפרטית שלנו. /הדסה

בררכת השחיה שלנו היא אכן כזאת ואנו מודים על כך בכל יום מחדש.

גן העדן כבר אז כשחוזה החליטה לתת ביס בתפוח העסיסי מהעץ הפך מגן עדן לקצת פחות וכנראה שילמה מחיר גבוה על השגיאה ששגתה...אז מושלם אין.סיכמנו ונמשיך הלאה..

לפני שנים ספורות בלבד קהילת הקיבוץ כמעט ונאלצה לוותר על השרות הזה עקב דרישת משרד הבריאות להקים מלתחות ושרותים תיקנים ובטוחים לטובת הצרכנים.אנחנו.

כסף...כמו תמיד לא היה בנמצא ורוי בוסקילה בתוקף תפקידו לקח על עצמו להניע מהלך שבו יאספו תרומות מכל מי שאפשר ומי שיכל בכדי להגיע לסכום הנדרש.עבד קשה בנושא.

ולמה אני מספרת לכם קצת היסטוריה?

כי שכחתם את האיום שנחת לנו על הראש רגע לפני העונה.

לחלק קטן מכם לא היה מספיק חשוב או משמעותי להבין ולקשר שזה יכול לקרות שוב ובכל יום מכל סיבה .

חלק מאיתנו חיים בסרט שכל מה שיש זה כי מגיע לנו.

אני שונאת את המילה "מגיע".

מודה שיש לי קשר הדוק לנושא היות ועזרתי לחבר טוב שלי מעבר לים הגדול(בן משק) להסכים בטוב ליבו ונדיבותו לתרום ובכך לקיים מוסד קטן אך חשוב ולהנציח את שם הוריו מוותיקי המקום זכרונם לברכה.

מטרה ראוייה לכל הדעות ומכבדת וכן ירבו כמותו כיסו ופועלו לכל אלה שבשקט תרמו לקהילה הענייה שלנו.

עכשיו אחרי שהסברתי למה אני מציקה להורים בעניין שמסתכלים עלי כאילו נפלתי מהעץ ומה הקשר אמשיך.

בתכלס..נראה לכם שאין לי משהו יותר טוב ומעניין להעסיק בו את עצמי???

מי רוצה להיות שוטר טוב או פחות טוב בכדי לשמור על המקום ממעשי ונדליזם זלזול ובזבז משאבים אדיר

(מים.חשמל וכו)?

הייתי רוצה לעצום עיניים ולדאוג רק שלי יהיה טוב...באמת הייתי רוצה אבל לא יכולה.

יש ביננו החבורה המלוכדת של משתמשי הברכה וילדיהם או נכדיהם צורך מהותי בכך.

בריאות גופנית ובריאות נפשית.

לא רואים את עצמינו מתגוררים במקום בשמחה ואהבה בלי המקום הזה(גן העדן)

מה שנהיה מהמלתחות היפות שקיבלנו הפך די מהר לעצוב ומקומם.

פעם אחרי פעם נעלמים בקבוקי סבון ידיים.בכל כמה זמן האסלות עוברות התעללות.מתקנים במקלחת לשמפו וכו,נתלשים בעוצמה מהקירות וילונות נקרעות בלי סוף ועוד כל מיני..

אבי משקיע

הרולד מתקן ומתקן

אפרת אלמן מצחצחת מדי בוקר (כמעט)

ילדים נכנסים בלי מבוגר אחראי כנדרש ועומדים לפעמים שעה שלמה מתחת זרמי המים החמים.

ילדים מתחת לגיל המותר מהווים סכנה לעצמם וסכנה לנו.מספיק מקרה אחד שיגמר ברע ובשניות יסגרו את המקום עד לביצוע חקירה ותנחשו מה? הברכה תיסגר כי בריכה לא מקבלת אישור לפעול בלי מלתחות..

"חגיגות המים" על חשבון הברון (והחשמל) על חשבון הברון. הייתי רוצה לדעת מי הוא אותו הברון? רוטשילד זה לא. אז מי משלם?

אני נכנסת לבדוק מה קורה כשהילדים באים במשך היום וגם אחה"צ ובאמת חברים אהובים אני לא מגזימה

זאת שערוריה וזה נורא להסכים לזה.

אבי לא יכול לשבת במשרד המאולתר שלו ולקפוץ כל עשר דקות לראות מה עושים הילדים שלכם "לא שלו".

זה באחריות ההורים בלבד.. אז אני מבקשת לא להתלונן שהוא לא מבצע את עבודתו בנושא הספציפי הזה.

קחו אחריות על הנעשה. קחו אחריות על ילדכם לפני שכל העסק יתפוצץ לנו בפנים.

המקום נבנה באהבה ובזיכרון לזוג מייסדים אהובים שהיו מן הסתם שמחים במעשיו של בנם שדאג לכולנו על הדרך.

זה לא שיר מזמור והלל לחבר שלי זאת צעקה מהלב שלי אליכם קחו אחריות.

וכשאתם פוגשים אותי בפנים פחות מחייכות ואוהבות במלתחות תגידו תודה שאיכפת לי כל כך. לא רק בשבילי ולמען חבריי הנאמנים והשותפים לתחושות הקשות לעיתים אלא בשביל כולכם.

תהיו בריאים איכפתים ושמחים במתנות הקטנות של החיים.

הדסה בן-נתן

זיכרון בחלון של חג המשק ה-74 (המשך)

ארנון שוורצמן

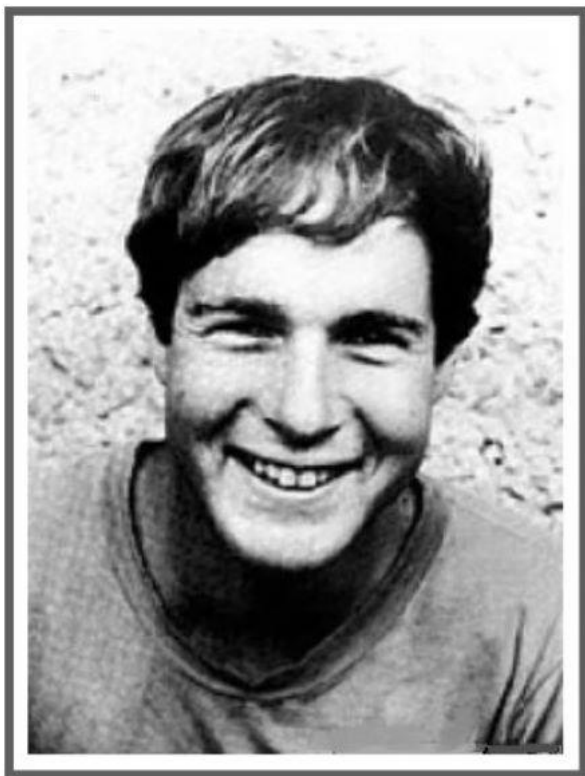
1. ארנון שוורצמן בנם של אייבי ויוספה. נולד ביום כ"א באדר תשט"ו (15.3.1955) בהדר רמתיים. כשהיה בן ארבע, עברה המשפחה לקבוצת דברת שבעמק יזרעאל, שם למד ארנון חמש שנים בבית הספר היסודי. המשפחה עברה שוב והשתלבה בקיבוץ כפר הנשיא שבגליל העליון. בשני הקיבוצים לא התקשה ארנון למצוא את מקומו בחברת הנוער ובבית הספר. אף כי מטבעו היה נער ביישן, שקט וצנוע.

את לימודיו התיכוניים, במגמה ריאלית-ביולוגית, עשה ארנון בבית הספר המשותף שבכפר בלום. התעניין בתחומים רבים. הרבה לקרוא ולכתוב. ניגן בכינור ובגיטרה. נהג ללוות את חבריו בגיטרה בשירתם. עבד בצאן. ואהב לצאת למרעה. היה עובד מסור ומצטיין בניקוי שוקתות.

בתום לימודיו עשה שנת שירות מטעם הנוער העובד והלומד בירושלים ועסק בהדרכה בשכונת מצוקה ובחינוך נוער שוליים. היה מדריך נערץ. בנובמבר 1974 התגייס ארנון לצה"ל. בשל מחלה נקבע לו פרופיל צבאי נמוך. ארנון מחה נגד קביעה זו, שמנעה ממנו לשרת ביחידה קרבית. לבסוף הוצב, לשמחתו, ליחידת חיל הצנחנים, והודות לנחישותו עמד בדרישות הטירונות הקשה. עבר בהצלחה קורס צניחה. והומלץ לעבור קורס קציני חי"ר. את הקורס סיים בציון גבוה ביותר ואף הוכרז כחניך מצטיין מחלקתי.

בעת שירותו הצבאי בלט ארנון בצניעותו ואת מרותו על פקודיו הטיל בכוח אישיותו והדוגמה האישית שגילה. מפקדיו רחשו לו כבוד, וחניכיו אהבוהו. היה אמיץ לב וחייל מעולה. בתום שירות החובה נענה לבקשת מפקדיו והסכים לשרת שנה נוספת בשירות הקבע, בדרגת סגן.

עם תחילת מבצע ליטני בדרום לבנון, ביום י' באדר ב' תשל"ח (19.3.1978) - נקלע עם פלוגתו לקרבת כפר קנא. שבו התבצרו מחבלים רבים. מפקד הגדוד מספר על הקרב: "חמישה מחבלים, אשר אש הטנקים שלנו ריתקה אותם לקרקע, שכבו בינות לעצים ומאחורי טרסה נמוכה. בשעה שכוח החוד של הפלוגה התקדם וחצה בדרכו טרסת אבנים. הם פתחו עליו באש, ושלושה לוחמים נפצעו. ארנון, שהיה בחוליה מאחור, זיהה את מקורות האש, כיון לשם את אש שאר החיילים ולקח אתו חוליה שנייה כזו לבצע איגוף משמאל ולהגיע למקום שהיית המחבלים. הוא הגיע לטרסת האבנים וכשהתרומם מעליה, נפגע ונפל."

ארנון הובא למנוחת עולמים בבית העלמין שבכפר הנשיא. אייבי שוורצמן אביו נפטר משברון לב שלושה שבועות לאחר נפילת בנו, בזמן שהכין תערוכת צילומים לזכרו. חיילי הפלוגה של ארנון שוורצמן ממשיכים להגיע בהתמדה מעוררת כבוד והשתאות מאז שנקבר באדמת כפר הנשיא ועד היום, בכל יום זיכרון לחללי צה"ל. ולוקחים חלק פעיל בטקס שמתקיים בבוקר יום הזיכרון בבית הקברות.

2. קשה לי לכתב אליך

מכתב שכתבה לארנון לאחר מותו יוספה שוורצמן ז"ל

קשה לי לכתב אליך כמי שהיה.

מיום שהלכת חיי אינם חיים

כל כך אהבנו אותך

שבּלעדיך קשה לי מאד לחיות.

עוד אני כואבת

על אבא שלא החזיק מעמד והלך שלושה שבועות אחריך.

אני שבורה על כל דבר שעשית, שעשית בלב שלם,

למה תמיד היית צריך לתת את כלך.

אני כל כך מתגעגעת אליך ואל אבא, אתם חסרים לי כל כך.

שניכם שברתם את לבי, עכשו אני כועסת מאוד

עליך ועל מותך הקשה.

אני יודעת

שלא בחפזון אליו הלכת

אך נשארתי לבד תוהה, מבלבלת וכל כך אוהבת ומתגעגעת.

שליך אמא. עכשו גם אני מתה

זיכרון בחלון של חג המשק ה-74 עופר פרנק

השביעי במאי הוא היום שבו לפתע פתאום קמת והלכת עופר לבלי שוב. קצת כמו הנסיך הקטן. ואולי באמת אנטואן דה סנט אכזופרי כתב את הסיפור שלך. פעם שמרתי לילה. אתה הגעת בשעת לילה מאוד מאוחרת, התיישבת ושתקת. שתית קפה ושתקת. ואז שתקת עוד. ולבסוף קמת חייכת את החיוך הזה שלך שממיס הכול אמרת "תודה על השיחה הטובה" והלכת. והיו גם פעמים אחרות בהן היית חבר ושותף לשיחות נפש עמוקות, וסקסופוניסט מהורהר עם חיוך בזק מחבק וחס. 22 שנים להיות חסר עופר זה הרבה זמן. והזמן יש לו נטייה להצטבר כמו חול ולכסות ולכסות, עד שפתאום מגיע השביעי במאי ואז נזכרים, נזכרים וחשים בעוצמת חסרונך הבלתי נגמר. ונזכרים...
שְׁלוֹשׁ אֶפְשָׁרִיּוֹת קִינָה לְעֹפֶר
לעופר פרנק

1. אור פֶּתֶק

סקסופון מתרפק צלול
זוהר כחול נגר גלים
רכים ליקום דועך-
ג'ם סשן עצוב של משמרת שלישית
לחיות הקטנות שבחלד.
צלילך מתרחק ממני עפר
אובד והולך כמו צפור
דואה ברקיע זהב
של צ'ארלי פארקר
ואני שר את אזלת ידי להשיבך
רק הולך אליך כל הימים
כי אתה אלי כבר לא תשוב.

2. אם החשכה הגדולה

עפר שוחה בשמים
אל אפק מתרחק תמיד
יחד עם דודה בלומה ולוסי
In the sky with diamonds.
והם צוחקים ומספרים

כמה קל לקפץ כך ליהוה
 וזה בעצם די נחמד
 לחצות את הקוים
 אל אויב האורב לאהב
 מאחורי מסכת האימה
 ועבדת היות הכאב.
 ואני נורא רוצה להאמין
 שטוב להם לשחות כך
 בקסמי האגדות ושמיכת רקיע
 רקומה ורדים שחורים
 מפרידה בינינו לתמיד.
 ורק אם החשכה הגדולה
 יודעת יותר טוב ממני
 אם באמת הם כבר לא
 מפחדים, עכשו שהם אינם.

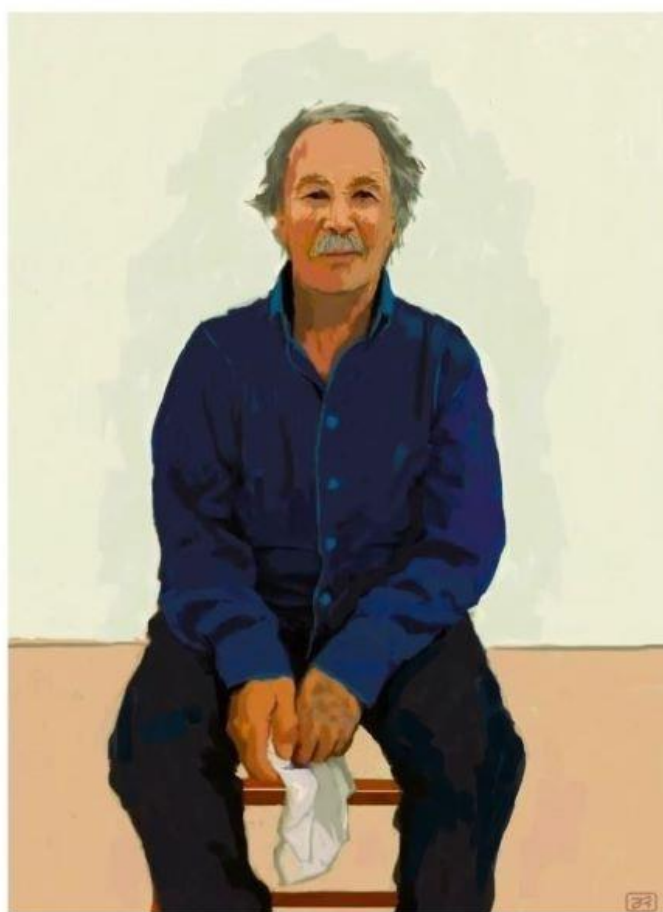
3. המקום ינחם

בחמש אחר הצהרים
 עפר נטמן באדמת כפר הנשיא
 גליל עליון מקוד 12305.
 חרדונים על הסלעים הכהים של מנסורה
 קדו לו בשמש שעוד מעט ילך
 אל מעבר להר כנען
 וערב גלילי צונן ירד ויכסה
 בשמיכה אפלה את הכאב.
 אחר כך יבערו כוכבים בקטיפה השחורה,
 צפרדעים תרעשנה בתל רומן,
 תנים יקוננו מנחלאים והפרות
 של אמיר תגעענה בערגה.
 מרחוק ילעג לנו צבוע, אבל מה
 הוא יודע על צער שאנחנו
 כבר לא נדע.

אורי אורלב

אורי אורלב הלך
לעולמו אֶתְמוֹל .
בְּכִינוּ חַיֵּית הַחֶשֶׁךְ
שְׁמַתַּחַת לַמָּטָה
וְאֵנִי כֹל הַלֵּילָה

ועדת קליטה

לקראת ההצבעה לחברות של המשפחות בהמשך למתווה "קבלה מרחוק"

בקרב נתבקש להצביע על קבלה לחברות של חברים חדשים, הרוצים להצטרף לקהילה ולקיבוץ שלנו.

כידוע לכם, הקהילה שלנו איכותית ומבוקשת, כמעט ולא ניתן למצוא בתים פנויים למשפחות חדשות הרוצות לחיות כאן.

נוצר מצב בו אנו חייבים לקלוט משפחות חדשות בכדי להמשיך לגדול ולהזרים חיים לקיבוץ שלנו אבל אין לנו איפה לשכן אותן.

כך עלה הרעיון של "קבלה מרחוק", המשפחה החדשה עוברת תהליך קליטה מתוכנן ומתמשך, שכולל אבחון כלכלי וחברתי ואם היא צולחת אותם, מגיעה למפגשים בקיבוץ. המפגשים כוללים פגישה ראשונה עם נציגי ועדת קליטה, פגישה עם בעלי תפקידים בקיבוץ, מנהלי קהילה וחינוך, פגישות עם משפחות מארחות בסופי שבוע, הגעה ללב הקיבוץ, לחגים ואפילו לטיול גיבוש.

ועדת קליטה מגישה לוועדת קבלה את ההתרשמות של כל אלה שנפגשו עם המשפחה, ולבסוף הם מגיעים לפגישה עם ועדת קבלה, שמחליטה האם להמליץ על המשפחה לקבלה לחברות. משפחה שעברה את כל הנ"ל, מגיעה להצבעה בקלפי. חשוב לציין שכך פועלים גם בקיבוצים אחרים בשל הביקוש. התהליך הזה הובא לאספה באוגוסט 2021 ואושר בקלפי בספטמבר 2021 (מצ"ב המסמך שהוגש לקהילה לפני הקלפי ובו תיאור מפורט יותר של התהליך).

המשפחות הראשונות שמגיעות ממש עכשיו לקלפי נמצאות בתהליך הזה כשנה וחצי, הגיעו לכל המפגשים שנדרשו מהם, כל משפחה נפגשה כאמור עם מספר משפחות / אנשים בקהילה שלנו שהמליצו להמשיך איתם את תהליך הקליטה. הם מאוד רוצים להתקבל כחברים בכפר הנשיא ולבנות פה את החיים שלהם.

אנחנו מבינים שלא כולם פגשו אותם ושקשה להצביע עבור אנשים שחלקנו לא פגשנו, אבל ההמלצה מכולם הייתה גורפת. כמו כן לקראת האספה יפורסם "נעים להכיר" של כל משפחה, כפי שנעשה עד היום.

בברכה, צוות קליטה: רוני וגנר, רותי גדליזון, אבלין וואלך, צח שמואלי, אמרי סולומון, ליאת חן, נורית אורן, טלית עומר ומנהלת צמ"ד אירנה זפרני.

15.5.21

לכבוד: חברי קיבוץ כפר הנשיא

הנדון: הצעת מתווה לקבלה לחברות מרחוק לטובת איוש הרחוב התחתון בהרחבה

רקע:

1. צוות צמיחה דמוגרפית התגבש כדי להוציא לפועל את המתווה שעליו הוחלט בנוהל הקליטה שאושר באספה – בהמשך לתהליך הציבורי של חוגי הבית - ולקלוט משפחות צעירות בסטטוס של חברות מלאה, כדי לבנות את דור העתיד של כפר הנשיא, בקהילה רב דורית צומחת.
1. נוהל הקליטה החדש מחייב, בין היתר, שנת קליטה, במהלכה חייב כל ניקלט שמבקש להתקבל לחברות, לגור בקיבוץ בפועל כדי שאפשר יהיה להכירו.
2. בחודש פברואר 2021 התפרסמה הצעה לבחירת מגרשים ברחוב התחתון בהרחבה. ראשית, התפרסמה ההצעה לחברי הקיבוץ ולאחר מכן לכלל הציבור.
3. ההיענות למכרז אינה גבוהה כרגע והיזם מחייב חתימה של כ 8 משפחות כדי להתחיל את העבודה כמובטח בסתיו.
4. מספר הדירות הקיימות בקיבוץ אשר מתאימות לקליטת משפחות, מצומצם מאד ואינו עונה לכמות הנדרשת.
5. החלטות נוהל הקליטה מול החוסר בדיוור מתאים יוצרות מצב שמקשה מאוד על קידום הפרויקט.

מתווה הצעה לקבלה לחברות לטובת איוש הפרויקט:

1. העיקרון המרכזי במתווה הוא למצוא חלופה לצורך של מגורים בפועל בקיבוץ ולהעלות את רמת הוודאות שלנו בקליטה של משפחות עם היכרות מעטה של שני הצדדים.
2. המתווה יוגבל לפרק זמן קצר שיספיק לקליטת מספר המשפחות הנחוץ להנעת הפרויקט (עד 10).
3. תקופת ההיכרות תתקצר לחצי שנה, כדי לקצר ככל הניתן את המתווה המיוחד ואת השגת היעד של קליטת 10 המשפחות הנדרשות - בנוסף – מאחר וההיכרות אינה דורשת מגורים בפועל, אין משמעות לשנה שלימה במסלול זה.
4. ראשית נדרש להגדיר מהם הגורמים שיכולים לעזור לנו לזהות את המשפחות המתאימות לקליטה. להן שלוש דוגמאות:

- 4.1. עבודה - למרחק ממקום העבודה יש השפעה גדולה על מרכיב הסיכון לעזיבה, לכן נדרש לבחון האם מי שמבקש להתקבל עובד בסביבת הקיבוץ (כעצמאי, שכיר, או כל עבודה באזור).
- 4.2. מגורים קודמים - מי שגר בעבר בקיבוץ ומכיר את אופי החיים בקהילה כגון כפר הנשיא, מקטין את הסיכון שיעזוב בהמשך.
- 4.3. משפחה – מגורי משפחה בצפון של המבקשים להיקלט, מוריד את הסיכון לעזיבה.

5. המתווה:

- 5.1. מפגש עם צוות צמיחה דמוגרפית להיכרות ראשונית והתווית תהליך הקבלה, כולל תשלום דמי רצינות לפי נוהל הקליטה.
- 5.2. אבחון חברתי.
- 5.3. אבחון כלכלי.
- 5.4. משפחה שעברה את שני האבחונים בהצלחה, תיכנס למסלול ההיכרות המוצע ותקופת ההיכרות של חצי שנה, תתחיל להיספר מרגע אישור תוצאות האבחונים ע"י ועדת הקבלה.
- 5.5. במהלך התקופה הזו על המשפחה להשלים לפחות חמישה ביקורים בקיבוץ – להיכרות של המשפחה החדשה עם מבנה הקבוץ, בעלי תפקידים, הגעה ושהות בחגים עם ליווי של משפחה מארחת שתארח את הנקלטים גם בביתה. היכרות של אנשים נוספים, כמה שיותר, מחוץ לצוות, עם המשפחה.
- 5.6. צוות הצמיחה הדמוגרפית יאסוף מידע מסודר בכתב מכל הגורמים שפגשו את המשפחה במהלך הביקורים בקיבוץ ויגיש את המלצתו לוועדת הקבלה.
- 5.7. פגישה פורמאלית עם ועדת קבלה לבדיקת התאמת המשפחה לחברות בכפר הנשיא. רק משפחה עליה תמליץ ועדת הקבלה, תעלה להצבעה באסיפה ובקלפי.
- 5.8. לאחר המלצת ועדת הקבלה ולפני האסיפה, תחתום המשפחה על הסכמי ההצטרפות והשיוך, ותפקיד את תשלומי ההצטרפות בקרן הנאמנות אצל עורכי הדין.
- 5.9. השלב האחרון יהיה הצגת המשפחה באסיפה ואישורם בקלפי ברוב של שני שליש מהמצביעים.
6. אחת לשנה תיבדק הרלוונטיות של ההנחיות החדשות.
7. ההצעה לקיצור תקופת המועמדות לחצי שנה תקפה גם לחברות בתוך תחום הקיבוץ ולא רק להרחבה.

"שלובות" חיבור חדש לחיים" /דליה זלצברג

"שלובות" הוא אירגון התנדבותי שייסדה שרון איתן לפני 8 שנים. כיום ישנם 11 סניפים בפריסה ארצית.

לאחר שהתמודדתי במחלה ונפגשתי פנים אל פנים עם הבדידות חוסר הוודאות הניקור הסביבתי במיוחד בפריפריה, המלווה את החולות בזמן הכי קשה, התחייבתי לעצמי שאסיים את ההתמודדות הלכה למעשה. וכך התחברתי ל"שלובות לחיים" וחשבתי שהגיע הזמן שגם אנחנו הגליליות נזכה במרכז כזה.

בחרתי שזאת תהיה ההתנדבות שלי, התנדבות עם ערך משמעות ונתינה. הרמתי את הכפפה, התחברתי לאירגון והכרזנו על פתיחת סניף צפוני בספטמבר,

פה בגליל? אירגון שנועד לחבק, לחזק, לתמוך ולעודד אנשים המתמודדים עם סרטן על כל סוגיו ובכל שלביו.

מה יהיה שם?

מפגשים, טיולים מעשירים שמחים ומלמדים בתחומים רחבים שאינם קשורים למחלה, מפגשים מחוץ לבתי חולים.

כל המנחים המרצים והעושים במלאכה מתנדבים.

חשבתי לעצמי שזו תהיה התנדבות קטנה, אך ככל שאני צועדת עם "שלובות" אני מבינה שזו עמותה ללא כסף לחלוטין. מה שגורם לי להתעסק בשלב הראשוני בחיפוש אחרי, אירגון, מועצה, ישוב שיאמץ אותנו באהבה ויתן לנו:

1. אכסניה שתארח אותנו 3 שעות בוקר בשבוע שנוכל לעשות בה את המפגשים.

2. אנשים שיבואו בהתנדבות להרצות, להפעיל

3. עזרה בגיוס כספים ספונסרים וכל העולה על הדמיון.

👍 מאמינה שכל אחד מאיתנו נולד, ורכש בדרך ארגז כלים מלא הפתעות.

זו ההזדמנות שלכם לתרום מהידע והכישרון שלכם.

👍 מכירים מתמודדים שאולי לא נעים להם ולא יפנו לבד? עזרו להם להתחבר

ל"שלובות" תנו להם את הטלפון שלי.

👍 יש לכם רעיון מחשבה שתוכל לקדם? הכל יתקבל בברכה.

מחכה לשמוע מכם

בתודה מראש

דליה זלצברג 0507437431

Dzalzburg11@gmail.com

שימרת מון	29.7 סוזן שוורץ
צח שמואלי	אורה המר
1.8 דן גדיה	ליאת יצחקי
2.8 דרור ארצי	דנה בסו
3.8 דליה וגנר	מאיה טנא
מיכל דדוש	ניב בולדווין
לוטן מזרחי	יעל עזריה
יהונתן יודאיקין	30.7 אסתי אדלשטיין
גבע שפריר	עדי דוידוף
4.8 ארניו (בועז) נאי	מאיה הדר
תובל רז	31.7 אודי וגנר
דויד זפרני	שי יצחקי
	מרב עמר בולדווין

שישי קהילתי

אגף רווחה מזמין אתכם לסדנה
נוספת במסגרת:

מה באמת אתם יודעים על צחוק?

עם ד"ר מעיין בכר

יום שישי, 12.08

10:00-11:30 📍 במועדון

הכניסה
חופשית
כיבוד מפנק
עלינו

בהרצאה "אם לא נצחק נשתגע"
אספר לכם. כיצד הומור עוזר לי
בסיטואציות מורכבות של חדר מיון.
נדבר על הצחוק והשפעתו על הגוף
והבריאות, מה תפקיד הצחוק בחיי החברה
ואיך אנחנו יכולים לשלוו בחיי היום יום שלנו.
וכמובן שנתרגל את הצחוק...
הלכה למעשה.

מי אני?

ד"ר מעיין בכר - אמא, רופאה
בחדר מיון, מטפלת ברפואה סינית,
מדריכת יוגה צחוק וליצינית רפואית

לא לשכוח, אם לא נצחק אכ נשתגע!

סיפור מעמי בן-צבי.

המתנה של ארנון מילצ'ן לכפר הנשיא.

בתחילת שנות ה-60 מנהל ענף המטעים בקיבוץ כפר הנשיא זמי בן צבי החליט לחקור מחלה נפוצה בעולם, שעצי פרי נשירים משירים עלים בחורף לאחר השלכת, ואינם מתעוררים באביב ומתים.

זמי פנה לארנון מילצ'ן בעל חברת מילצ'ן כימיקלים שהייתה ספקית כימיקלים וחומרי הדברה לקיבוצים בהצעה עסקית: אתם תספקו את הכימיקלים הדרושים למחקר שאני עורך ללא תמורה... ואני אמסור לידכם את התוצאות בתום המחקר.

ארנון מילצ'ן ירש את החברה מאביו שנפטר באותה עת ובגיל 21 נאלץ לנהל, ושמח להצעה.

כעבור מספר שנים בניסויים רבים ובעבודה מאומצת זמי הוכיח את התאוריה שהמציא כי התופעה שהעצים אינם מתעוררים נובעת ממחסור בכימיקלים מסוימים בקרקע, ובשילוב כימיקלים שרקח דישן והשקה את העצים גרם להתעוררות של רוב העצים באביב.

זמי קרא לתמהיל הכימיקלים שהמציא ורקח "קוקטיל כפר הנשיא".

שבועון טיימס מגזין כתב באותה עת כתבה בעמוד שלם על "זמי בן צבי" בכותרת "האיכר המופלא ביותר בעולם", חבר קיבוץ בישראל, ניצול שואה שלא סיים ביה"ס תיכון מצא פתרון לבעיה בקנה מידה עולמי למחלה של עצי פרי שאינם מתעוררים לאחר השלכת. המגזין ציין בכתבה שאוניברסיטאות מפורסמות בארה"ב השקיעו מיליוני דולרים במחקר לפתרון הנושא ולא הצליחו למצוא פתרון.

ארנון מילצ'ן מיהר לפרסם את תוצאות המחקר למרות התנגדות ומחאה מצדו של זמי שטען כי המחקר אינו שלם ויש לבדוק ולאמת את התוצאות במשך מספר שנים נוספות.

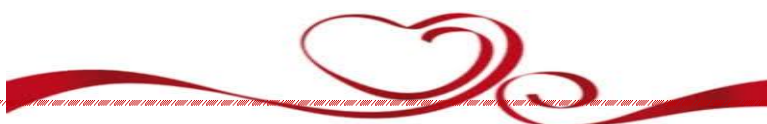
היות ובהסכם תוצאות המחקר היו שייכות לחברת מילצ'ן, ולארנון אצה הדרך לשווק את הכימיקלים, זמי הפסיק את המחקר והודיע לארנון שאינו רשאי לפרסם את שמו כממציא ולא יסכים לרשום פטנט.

ארנון ביקש לשלם לזמי עבור המחקר וזמי סירב לקבל תשלום בהיותו חבר קיבוץ.

ארנון חיפש דרך מקורית לפצות את זמי על המחקר המקיף והעבודה הרבה שהשקיע במחקר והחליט לקנות למרפאת השיניים בקיבוץ מצלמת רנטגן לטיפול שיניים.

למרות שזמי לא רשם פטנט על המצאתו, יסודות המחקר התוו דרך בהבנה של התופעה ומחקרים נוספים המשיכו את הניסויים וקבעו מינונים שונים לדישון בכל קרקע על פי מרכיבה, וכיום התופעה אינה קיימת והעצים רובם מתעוררים באביב.

זמי זכר את ארנון מילצ'ן בחיבה רבה לדבריו ארנון תמיד היה מנטש...

משולחן העורכת / שושנה שרקי

הניוזלטר השבועי של התנועה הקיבוצית

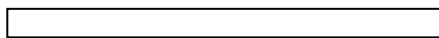
21/07/2022

כל העולם כולו גשר צר מאוד

בשבוע שעבר הסתיים המחזור הראשון של קורס הגישור לממלאות וממלאי תפקידים בקיבוצים. המשתתפות והמשתתפים העידו שקיבלו כלים רבי ערך להתמודדות עם הקונפליקטים הכרוכים במילוי תפקיד מוביל בקהילה. "הקורס מאפשר הזדמנות ללמוד שפה חדשה שניתן בעזרתה לחזק את המרקם החברתי," סיכמה אחת המשתתפות. כעת, חושבים בתנועה הקיבוצית על דרכים להרחבת הכלים ולהטמעת השפה הדיאלוגית בקיבוצים עצמם

מילוי תפקיד בקיבוץ מביא איתו (לצד משמעות וסיפוק) חיכוך בלתי פוסק עם הקהילה, ריבוי ממשקים טעונים ופוטנציאל אינסופי לקונפליקטים קטנים וגדולים. במסגרת הרצון לחזק את ממלאות וממלאי התפקידים, לצמצם שחיקה ולהעשיר את ארגז הכלים הניהולי והאישי, קיימה התנועה הקיבוצית קורס גישור ייעודי לממלאות וממלאי תפקידים. הקורס נבנה כשיתוף פעולה בין קבוצת גומא-גבים והמוסד לבוררות וגישור ואגף חברה וקהילה בתנועה הקיבוצית. את הקורס הנחתה מטעם גומא-גבים עו"ד מרב מירון-גורן (רוחמה), מנחה ומגשרת ותיקה.

"באגף חברה וקהילה זיהינו זה מכבר את הצורך הגובר לעסוק בתרבות השיח בקהילות הקיבוציות. מילוי תפקיד מוביל בקהילה כרוך במקדם חיכוך גבוה ודורש יכולות הכלה, הקשבה, רגישות וחוסן נפשי," אומרת ד"ר אילת גלס, ראשת אגף חברה וקהילה בתנועה הקיבוצית. "קורס הגישור מהווה, מבחינתנו, דרך לחזק את המנהיגות הקיבוצית, וגם חלק ממהלך רחב להבאת השפה הגישורית והדיאלוגית לקיבוצים, ובכוונתנו לפתח כלים נוספים בעתיד הקרוב." בקורס השתתפו ממלאות/י תפקיד מתחומים מגוונים: ניהול קהילה, מש"א, בריאות ורווחה, ניהול עסקי, תרבות, צמיחה וקליטה, שיוך דירות וצעירים.

כאן מופיעה תמונה של כל משתתפי הקורס, תחתיה כתוב:

משתתפי ומשתתפות קורס הגישור הראשון לממלאי וממלאות תפקידים בקיבוצים, בתמונה קבוצתית עם תעודות הסיום.

לו היה נמצא בתמונה מישהו משלנו, הייתי מכניסה לכאן את התמונה.
שושנה ש.

